

σταντῖνον, οὗ ἐπίσης ὁ θάνατος, ἐπελθὼν μετὰ χρόνον βραχύν ἐστέρησε τὴν πατρίδα τοῦ πολυμαθεστέρου καὶ εὐφυεστέρου τῶν ἱστοριογράφων της.

Ἑθνικὴ Ἑορτὴ

Μετὰ ἓνα μῆνα, τῇ 23ῃ Μαρτίου, ἐλθόντες περὶ τὰς 10 τῆς νυκτός πρὸς ἐμὲ ὁ καθηγητὴς κ. Σπ. Λάμπρος μετὰ φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, μοὶ ἀνήγγειλον ὅτι προὔτίθενται τῇ 25ῃ νὰ πανηγυρίσωσι λαμπρῶς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τὴν ἐβδομηκονταετηρίδα τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως. Ἀλλ' ἐγὼ μετὰ λύπης ἤναγκάσθην ν' ἀπαντήσω, ὅτι δὲν εἶχον τὴν ἱκανότητα τοῦ ν' αὐτοσχεδιάζω ποιήματα ἀπὸ μιᾶς ἡμέρας εἰς τὴν ἄλλην· ὅτι ὅμως, ἂν ἤθελον, καὶ ἂν δὲν εἶχον τί καλῆτερον, ἐδυνάμην ἴσως ν' ἀναγνώσω εἰς τὴν ἑορτὴν χωρία τινὰ ἐκ τοῦ ἐμοῦ δράματος τῆς **Παραμονῆς**, ἴσως οὐχὶ ὅλως ἄσχετα πρὸς τὴν περίστασιν. Τοῦτο καὶ ἐγένετο δεκτὸν.

Εἰς τὴν ἑορτὴν δέ, τελεσθεῖσαν τῇ 25ῃ μετὰ μεσημβρίαν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Πανεπιστημίου, εἶχε συρρέουσα πλῆθος ἄπειρον, καὶ ἐτίμα αὐτὴν καὶ ἡ Βασιλικὴ οἰκογένεια. Μετὰ δ' εἰσήγησιν τοῦ Πρυτάνεως, ἀνέγνω ὁ κ. Σπ. Λάμπρος λόγον πανηγυρικὸν μακρόν, καὶ καλλονῆς ἑξαιρέτου. Μετ' ἐκεῖνον δέ, προσκληθεῖς, ἀνέβην εἰς τὴν ἐξέδραν· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἥλιος ἔκλινεν ἤδη πρὸς τὴν δύσιν, ἡ ἡμέρα ἦν συννεφής, τὰ δὲ παράθυρα ἐκάλυπτε καὶ ἐσκοτίζε τὸ πλῆθος τῶν ἀκροατῶν, ἀποπειραθεὶς ν' ἀναγνώσω, εἶδον ὅτι μοὶ καθίστα τοῦτο ἀδύνατον ἢ ἀσθένεια τῆς ὁράσεως, καί, ἐπὶ τῇ παρακλήσει μου, ἀνέβη παρ' ἐμοί, καὶ ἀντ' ἐμοῦ ἀνέγνω μετὰ λαμπρᾶς φωνῆς, πρῶτον ἐν ἑμμετρον προοίμιον, ὃ εἶχον κατορθώσῃ νὰ συντάξω διὰ τὴν περίστασιν, καὶ ἔπειτα τὰ τεμάχια τῆς Παραμονῆς, ὅσα εἶχον ἐκλέξῃ.